

Jubileumnummer

„DE KEI”

Ten geleide

Het kan heus niet anders, maar aan dit nummer van „de Kei” moet iets feestelijks zitten, 't moet zo iets als een jubileum-nummer worden. Eliezer is er heilig van overtuigd, dat dit nummer verschijnt ter eere van zijn 1-jarig verblijf in ons bataljon. Ik laat hem in de waan. Om geweldige ruzie te voorkomen heb ik een artikel van zijn hand in deze krant opgenomen.

Helemaal bezijden de waarheid is hij overigens niet. Wij willen met dit nummer herdenken hoe met Eliezer, zo rond eind November — begin December, de Jannen en de Wimmen en de Toontjes, al dan niet met koffer, hoed, pet, of erfelijk belast, de kazerne te Eefde kwamen binnenstevenen, den verplegingsofficier tot wanhoop dreven, maar tenslotte toch als II—10 R.I.ers de lange weg via exercitie, inwendige dienst, Engeland en bootreis hebben afgelegd tot Medokan en Tambakoso en Domas toe.

En last not least is er nog een belangrijke reden om aan dit nummer een feestelijk aanzien te geven, want vandaag 22 November 1946 is het 12½ jaar geleden, dat onze Majoor in het huwelijk trad.

Een bijlage in dit blad biedt den Majoor en Mevrouw Ooms onze gelukwensen aan.

Bataljon en Bataljons-Commandant, bij het intreden van deze nieuwe levenskring onze beste wensen.

Redactie.

Hoe het begon.....

Rrrring, rrring!.....Rrrring, rrrrrring!

„Die vervloekte telefoon! Ja, hier Commandant II—10 R.I.!!”

„O, zeg Ooms, goeienavond, met Tonnet. Zeg, ik zit met enorme moeilijkheden ; daar kan jij me uithelpen. Heb je gelegenheid om nog even naar Apeldoorn, Hotel Nieuwland te komen, zo spoedig mogelijk?”

„Overste, ik zit al in de auto, tot over een half uur.”

Met deze woorden was de geboorte van het Indië-bataljon II—10 R.I. ingewijd..... Hoe bestaat het?

Op die Woensdagavond in September 1945 reed de snelle Buick van Eefde naar Apeldoorn, waar in de slaapwerk- of werk-slaapkamer van den Overste Tonnet al vrij spoedig uit diens woorden bleek, dat in feite de moeilijkheden groot waren : Een van de bataljons had, om in B.S.-stijl te blijven, 150 man keuringsklasse 3 t/m 5 meegenomen naar Engeland. Het zou toch wel niet gemerkt worden.

Maar het wérd gemerkt.....er kwamen interne moeilijkheden van, maar ook externe, en daar snoepte II-10 R.I. van mee.

„Ik moet dus hebben 150 man lang verband, keuringsklasse 1 of 2, geënt, geprikt, gesmeerd, gestreken en geoefend. Es kijken, op Maandag a.s., en je zendt ze ook nog voor een week met inschepingsverlof naar huis.”

„.....???”

„Ja, dat weet ik wel, maar je kletst dat korte verband even in lang om. En dan een beetje minder verlof. Nog een cognac?”

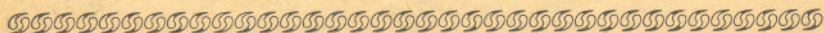
„Graag, Overste!”

„Kun je zelf even voor vervoer zorgen naar Ostende? Dus vertrek Maandag om 13.00 vanaf Eefde! Fijn zeg, da's dus geregeld. Hè, een hele zorg minder!! Laten we die fles even soldaat maken.”

Wat een voorzienigheid van den Overste om me een goede nachtrust te bezorgen, de laatste voor enige nachten en wat een voorzienigheid van mezelf om een chauffeur te hebben meegenomen....

De volgende morgen, 7 uur : Officieren van de Staf + Compagniescommandanten bij den B.C. verzocht. Uitleg van het geval. Troep verzamelen in de cantine te 7.45.

Ik deed een schietgebedje voor een propaganda-speech als Göbels en een overredingskracht als Hitler....en ....het lukte ongeveer : 140 man gaven zich op.

Maar toen! De meesten waren jong en hun verbandacten moesten worden bekrachtigd door Vader of Moeder.

Autobusdiensten door het land. Met het oog op het niet thuis of naar het werk zijn van de ouders, werd gerekend op terugkomst van alle knapen met papieren op Donderdagavond te 24.00.

Dat klopte ook zowat. De jongens mochten, ja moesten naar bed, maar werden wel in de loop van de nacht er even afgelicht om hun keel te laten uitstrijken. Een bataljonsarts, die 's-nachts doorwerkt. . . . In de vroege morgen gingen de uitstrijkjes naar Utrecht.

Intussen zaten de administrateurs te administreren, te tikken, te rekenen. De fouriers hadden het druk tot en met en de M.T.O. bereidde het naar huis brengen en het van huis halen voor, tevens de tocht naar Ostende.

Vrijdag om 12 uur ging de club van 140 man naar huis met opdracht Maandag voor 12 uur weer in Eefde te zijn. . . . .

Deze aderslating van 140 flinke, jonge B.S.'ers, enthousiastelingen voor Indië, was aanleiding voor den voorzitter van de in October volgende maandvergadering, van alle bataljonscommandanten in Apeldoorn, dezelfde Overste Tonnet, in antwoord op een vraag van Uw B.C., waarom II-10 R.I. in een bepaald schema niet stond genoemd, tot het laconieke zinnetje: „O ja, II—10 R.I. ; jij bent nog maar 450 man sterk. Al je korte verband gaat er voor 15 November uit, op 1 December krijg je 730 O.V.W.'ers en daar ga je mee naar Indië!”

Dienst is dienst! Proost!

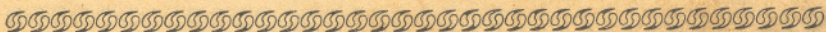
Ja, lezer, en nu dacht U, dat die 140 man op die bewuste Maandag vertrokken? Niks hoor! Toen ondergetekende op die Maandagmorgen, niets vermoedend en stil — zelfvoldaan, omdat het geheel toch maar weer klopte, Apeldoorn aandeed, werd zo terloops meegedeeld: „O, ja, zeg even dit: „Die 150 man is niet meer nodig, als je er 50 stuurt is dat voldoende!”

„Wat zegt U, Overste!?” En daarna, met voorbij rennen van alle militaire verhoudingen: „Als vanavond de kazerne Eefde in brand staat, is het Uw schuld!” . . . . .

50 man vertrokken om één uur naar Ostende, nagewuifd door ons allen en door 90 teleurgestelden. Die we overigens niet lang behoefden vast te houden, want 14 dagen daarna dobberden ook zij, met andere bataljons weliswaar, naar Engeland.

Het pad van den soldaat, maar ook dat van een bataljonscommandant, gaat niet over rozen. . . . .

Majoor OOMS.

De havelozen.

Als ik zou zeggen, dat ik jullie komst in December van het vorige jaar met vreugde tegemoet zag, dan zou ik liegen. De moeite en de narigheid ondervonden bij het kleden en uitrusten van het z.g. korte verband bataljon, lag mij nog zo zwaar op de maag, dat er in dit geval beslist niet van blijdschap gesproken kon worden. Maar ja, komen deden de O.V.W.-ers toch, dus maar doorbijten.

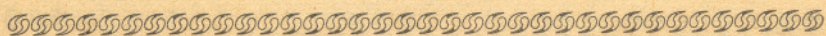
We stonden boven de poort voor het raam, toen de eerste groepen van jullie binnenkwamen en vroegen ons af, waar we toch de kleding voor die gasten vandaan moesten halen.

Eén geluk hadden we. We hadden tenminste voldoende eten. De ligging ging ook nog wel. Dus moest alles gedaan worden om ten spoedigste, naar het uiterlijk tenminste, soldaten van deze burgers te maken. Ik zie jullie nog in je burgerkloffie de eerste oefeningen maken op het binnenterrein van de kazerne. Die in een overall, de ander in z'n Zondags pakje een derde in het oudste wat ie bezat. En dan maar steeds weer de vraag: „Wanneer krijgen we een uniform?” Na een week links en rechtsom, P.T. en looppas van de vroege morgen tot de late avond, zag een ieder er zo haveloos uit, dat men zich eigenlijk niet meer met goed fatsoen op straat durfde vertonen. Wat een haveloos troepje was het toch.

Weten jullie nog? En dan de schoenen. Een enkeling hadden we kunnen helpen, met een paar 2e handse, maar net zoals ik zeg, dat was maar een enkeling. En wat deden wij daaraan? Nou jongens, er zijn in die dagen heel wat litertjes benzine verreden. De telefoondraden vanuit het Bataljonsbureau hebben vaak witgloeiend gestaan. Op menig bureau in den Haag en Rotterdam ging het van dik hout zaagt men planken. Menigmaal hebben wij tegen elkaar gezegd: „Als wij vóór veertig zo tekeer waren gegaan, waren we allang gedegradeerd of tenminste zwaar gestraft geworden.”

Keer op keer kregen we te horen, dat ons bataljon toch al voorzien was van een eerste uitrusting. Men scheen maar niet te kunnen begrijpen, dat ons bataljon omgezet was van kort verband in lang verband en dat de kortverbanders met uitrusting overgegaan waren naar andere L.I.B.'s.

Nadat men ons eindelijk nog eens had willen afschepen met een zootje incourant goed van de Engelse „Home Gards” lukte het tenslotte de vingers te krijgen achter een partij spiksplinternieuwe uniformen, welke net uit Canada waren gearriveerd en die toen

al bedoeld waren voor de later genoemde „7 Dec. Divisie”. Nog diezelfde avond werd een begin gemaakt met het kleden en het middernachtelijk uur was al heel lang overschreden toen de laatste van jullie de gymnastiekzaal verliet met z'n uniform onder de arm.

Wat zag die morgen de appèlplaats er ineens heel anders uit. Het was net of alle bewegingen veel correcter waren. Kortom, toen viel pas op wat jullie in die paar weken eigenlijk toch al geleerd hadden. Velen, die zich voorgenomen hadden om met Kerstmis niet met verlof tegaan, konden nu met een gerust hart vertrekken en zich in volle glorie vertonen aan meisje, ouders, vrienden en bekenden.

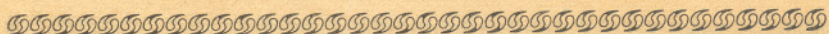
Ik vond het aardig om deze episode uit ons Bataljon nog weer eens op te halen en ik geloof, dat ook jullie nog wel eens zult grinniken wanneer je terugdenkt aan die troep havelozen, die jullie, zo tegen Kerstmis van het vorige jaar, vormden.

VOBAT.

Elizzer vertelt

HOE HIJ BIJ HET BATALJON KWAM.

't Was op een Zondagmiddag, in de roggetiesd, ik zatte bie de taofel in een gemakkelijke stoel, de piepe in de mond. Ineens viel mien 't oge op een advertentie, aanmelding Oorlogsvriewilliger. Ik denk bie mien eigen, dat is wat veur mien. En 's Maondags praot ik er met de boer over. En die zei, Jao, ait beter kunt kriegen, dan moj dat doen. En de Vrouwe die zei: „ik wil oe liever houwen”, maar noe noe, ik had 'r de kop nao ezet, en wat ikke veur hebbe, dat hek niet achter. Dinsdag ware wiele op 't roggeveld bie de buurman en toen had ik 't er ook over. Toen zei ik „vanmiddag gao ik naor 't buroo en dan geef ik mien op.” 't Was slim heite, en de daod bie 't woord voegend, bink op de fietse estapt, en naor 't buroo ekart. De deure zate dichte, toen kon ik nog een half uur wachte op de pennelikkers. Ik hoefde gelukkig niet zo lange te wachten, want die man die zei: „je bint zeker veur Oorlogsvriewilliger komt maor binnen. Ik krega een stoel en toen begon die kerel vraogen te stellen, die ik niet beantwoorden konne. 't Ging mien beuven de pette. Maor ik krega 't veur mekaor, ik mosse mien naom zette, en toen kon ik weer gaon. Noe, noe, zo'n spul ha'k

nog nooit eerder metemaakt. Toen ik weer op 't roggeveld kwamme, waren de mensen nog druk aan 't wark, en he'k hun da verteld. Ik zol met 14 daogen bericht kriegen.

Ze begrepen 'r niks van. An mien mankere van alles, te old, te schef, te stief.

't Duurde slim lange veur ik bericht kreges, en toen docht ik bie mien eigen, 'k schrieve es naor da buroo. 't Antwoord da kwam, werd ik niet veule wiezer op.

Eindelijk kwam de bode me op 20 September een brief brengen, da'k ekeurd mos worre. Noe, noe, dat was mien ook wat. Ik mos mien netuurlijk helemaol wasse, en 't waoter wasse zo kold. Toen ik daor dan eindelijk was, leken 't net een sirkus. Ze sturen oe van 't kassien tot de mure. Ze vrogen mien 't hemd van 't gat. En maor tasten, en maor vulen, of ik wat mankeren. Ze konden niks vinden en 'k hadde wel zo veul vernomme as da'k goed ekeurd wasse. Toen 'k thuis kwamme, vertelde ik da'k goed ekeurd wasse. Ze begrepen 'r niks van.

't Wachten was noe maor op de bode, die mien een oproep zou brengen. 't Duurde nog 2 maanden. De boer geleufde er niks meer van.

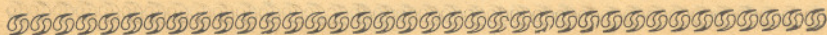
21 November was ik 12^{1/2} jaor bie de boer ewes en daor hebben wiele nog een Fesien van emaoht. Vier daogen laoter brag mien de post 't bericht, da'k op 1 December mie mos melden in Apeldoorn 't Was zowiet!

Maor 'k hadde nooit edacht dat 't zo moeilik zol wezze um vort te gaon van de luu waor 'k zolange ewes wasse. De boerin kreeg de traonen in 't oge.

Toen ik in Apeldoorn kwamme, mos ik heel wat papperassen ondertekene, toen dat klaor was, ginge wiele nao 't spoor. Die brag ons nao Zutten. Ik wasse gelukkig niet allene. Wie mosse toen nog een half uur lopen, veurdat wiele de Apekooi veur ons zaogen. Ik kreges 'n raor geveul, 't was zo'n groot spul. 'k Docht : noe is 't lieve lèven 'edaon en zol 't schaopscheren beginnen.

Noe, 'k heb oele verteld, hoe of ikke in dienst ekomme binne. Misschien een volgend maol euver mien diensttied. Hou je maor doe.

ELIÉZER.

De militaire carrière

VAN EEN EENVOUDIGE DORPS-SCHOOLMEESTER.

Voor mijn gevoel ligt het begin van het verhaal, dat de man van de krant mij dwingt te schrijven ver achter me in de grijze nevelen van het verleden.

Misschien komt dat, doordat alle nieuwe indrukken, die we hier in zo snelle opeenvolging te verwerken krijgen, onze hersens zodanig in beslag nemen, dat hetgeen ons in Nederland heeft bezig gehouden in een vergeten hoekje terecht is gekomen en ontzettend lang geleden schijnt.

Maar komaan, zoals de zeeman tegen de nauwe laars zei, laten we niet gaan filosoferen, maar terzake komen.

De eerste roemruchte dagen van het Bataljon in Enschede wil ik maar terloops even aantippen deze keer.

Wat onze uitrusting en kleding betrof, deed deze tijd me soms denken aan de verhalen uit de dagen van wijlen de heren Claudius Civilus of Karel de Kale.

Maar gelukkig schoven de Canadezen nog wel eens wat af, o.a. mooie linnen schoenen maat 48, die nu nog, zij het met een grote prop papier voor in, of door den schoenmaker enigszins besnoeid tot het uitgaanstenuw van enkele onzer officieren behoren.

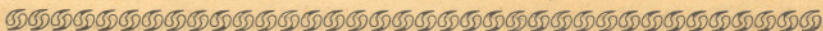
En wat de krijgstucht in deze tijd betrof, och, we zijn nu een ordentelijk Bataljon nietwaar, waarom zouden we achter ons blikken.

Zo langzamerhand kom ik dan, waar ik eigenlijk beginnen wilde, namelijk bij het tijdstip waarop ik mijn eerste wankel schreden op het Bataljonsbureau zette.

Wankel waren mijn schreden, omdat ik juist tevoren, wegens het betonen van te veel dienstijver bij het berijden van een motorrijwieltje, verongelukt was en diengevolge mijn linkerbeen in de reparatie had moeten geven.

De stichting „Bronbeek” bij de Stafcompagnie bestond toen nog niet, zodat ik dacht, mijn tijd rustig thuis te kunnen uitzitten.

Op een goeien dag echter stond er plotsklaps een drietonner voor mijn huis en werd ik namens den Bataljonscommandant verzocht, het vehikel te bestijgen. Een half uurtje later klom ik als een ooievaar op één been in de houding aan het voeteneind van het bed, waarin de Bataljonscommandant lag. Ook de Majoor sloeg zijn hielen tegen elkaar en tegen het voeteneind. Nadat wij

elkaar op deze wijze de voorgeschreven eerbewijzen hadden gebracht deed de Majoor mij weten, dat ik voortaan Luitenant-Adjutant zou zijn.

Ik kreeg een visioen van een muf bureau met stapels papieren, brieven en onbegrijpelijke stukken, maar blijkbaar las de Majoor de verborgenheden mijns harten op mijn gezicht en toverde mij een beeld voor de ogen van :

„Je stapt maar in mijn wagen enz.”

Wat zijn er toch een desillusies in het leven. Ik zei dus : „Goed Majoor, om U te dienen”, ook al, omdat je een zieke niet te veel tegen mag spreken. De Majoor bevestigde, dat het inderdaad was om hem te dienen.

Wel leek het me een vrij gammele Staf voor een Bataljon te velde, een zieke en een kreupele, maar indachtig het verhaal van den lamme en den blinde, die er zich met z'n beiden toch ook behoorlijk doorsloegen, had ik hier geen zwaar hoofd in.

Op het bureau zelf, trof ik enig personeel aan, onder anderen twee militairen van de vrouwelijke kunne, die naar ik meende ook Luitenant-Adjutant waren.

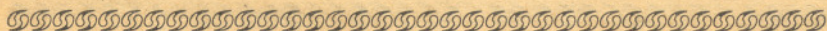
Maar het organisatie-schema, dat later kwam, wees uit, dat een dergelijke functionaris bepaald mannelijk moest zijn en ook vernamen we, dat meisjes van de militaire bureaux geweerd moesten worden, naar ik meen met het oog op de geheimhouding.

Wat dit betreft, had het schema voor onze meisjes wel een uitzondering kunnen maken, want dit waren oud-koeriersters en dus al jaren in het geheimhouden getraind. Ze waren er dan ook buitengewoon sterk in. Trouwens tegenwoordig worden op het brigadebureau de allergeheimste brieven door meisjes getypt en voor zover ik weet, verklappen ze nooit wat.

Verder was op het bureau nog een jongeling aanwezig, die bij afwisseling optrad als Hoofdadministrateur, Officier van Piket, soldaat-hulpschrijver, demagoog en martelaar. Jammer genoeg, had hij in geen van deze functies veel succes, behalve misschien in de beide laatste, maar dat is weer een verhaal apart, dat ik misschien later op gepaste wijze nog eens uit de doekjes mag doen.

De destijds zo verwarde begrippen betreffende functies en rangen zijn er voor een groot deel schuldig aan, dat deze jongen zijn weg niet vond ; waarschijnlijk zou hij op het ogenblik, nu alle functies en rangen vrij nauwkeurig zijn omschreven en vastgelegd, een prima kracht zijn geweest.

Maar al met al was het een enthousiast en hard werkend clubje,

dat ik daar vond en ondanks alle kinderziekten van de hele organisatie, hebben zij er een groot deel toe bijgedragen, dat alles zo goed op zijn pootjes terecht is gekomen.

Een volgende keer wil ik graag eens praten over de taak van het Bataljonsbureau en den Luitenant-Adjutant. Want nietwaar, dat een Verplegingsofficier en een Betaalmeester recht van bestaan hebben, ondervind je aan den lijve en in je portemonnaie, maar of een Luitenant-Adjutant een nuttig lid van de samenleving is? Well, dat staat nog te bezien.

S. K.

MIJN ENTREE BIJ II—10 R.I.

Neen, toen II—10 R.I. werd opgericht zat ik nog gezellig thuis bij mijn vrouwtje, en vermoedde niet dat ik dit bataljon nogeens zou ontmoeten, onder de tropenzon. Laat ze maar gaan, ik heb mijn tijd gehad. Dat dacht ik tenminste.

Mijn weg naar II—10 R.I. begon bij een telefoon. „Hallo met wie?” — „met mij”. „Zeg lieverd, een oproep van den Minister van Oorlog, je moet naar Indië” — „Kan niet”. „Echt waar”. En het was waar!

Gezin, promotie, studie, alles weg, doch je bent Nederlander of je bent het niet. Ik ben het, dus ik ging.

Bij de oproeping zat een treinkaartje, dat 14 dagen geldig was, daarom stond ik na 2 weken in Breda, bij den administrateur. „Heb je rijbewijs?” „Ja,” antwoordde ik, „mooi, over 2 dagen naar Duitsland, opleiding voor M. T. Sergeant.” Daarmee begon het zwerversleven.

Na diverse opleidingen zou het gebeuren, de reis naar het Oosten.

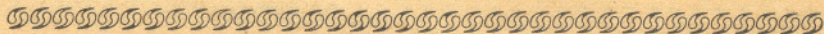
3 Maal nam ik afscheid van m'n vrouw. De 4de maal, zeiden we : tot Zaterdag. Doch Zaterdags dobberde ik op de Noordzee. Weer echt dienst.

Na 32 dagen zat ik in Batavia. Kreeg hier de opdracht naar Soerabaia te gaan, II—10 R.I. had een M.T. Sergeant nodig.

Op 7 Augustus vlogen 4 collega's en ik naar het nieuwe onderdeel.

Over de ontvangst maakten we ons geen illusie. Daarom viel het ons niet tegen, toen we begroet werden met — „wat komen jullie hier doen, om instructeurs hebben we niet gevraagd.” Dan terug naar Holland. Doch die vlieger ging niet op. We bleven als gast de eerste tijd. Nu staan we naast elkaar. O.V.W. en dienstplichtig. Hun arbeid is ook onze arbeid.

Sergt. P. A. v. D. BROEK, o.c. — II — 10 R.I.

Hallo, Hallo,

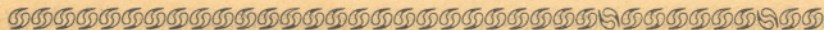
hier Wimpie Wellfare

nooit dichtbij, maar wel heel ver.

„Luit, wanneer krijgen we scheermesjes? Komt er nog eens tandpasta voor ons? Bruine schoensmeer Luit, ik durf gewoonweg 's avonds niet bij mijn meisje op bezoek te komen. Kunt U geen inkt voor ons op de kop tikken? Wilt U mij eens aan een pak Pemoeda's helpen, ze hebben in Holland nog zo weinig te roken, en met Kerstmis.....nu, U begrijpt wel.

En de Luit, die in Bloemendaal een zware herscholingscursus voor Troepenofficier had doorgemaakt, moest bij aankomst in Soerabaja zo snel mogelijk al het aldaar geleerde uit zijn hoofd zetten, om bij het beantwoorden van bovengenoemde vragen geen militaire termen te verwisselen met kruideniersuitdrukkingen. Dus toog de *Welvaart* Officier er ras op uit, om te trachten in de stad adresjes te vinden om de om artikelen schreeuwende filiaalhouders van zijn tokotjes tevreden te kunnen stellen. Maar hij kwam al snel tot de ontdekking dat het China Town van Soerabaja een zeer speciaal soort handelslieden huisvest, dat aan deviezenbepalingen niet te tornen was en dat de zeeroute Batavia—Soerabaja een zeer lange afstand is, waardoor het wel mogelijk is, dat verzonden goederen niet ter bestemder plaatse arriveerden. Om toch aan de vele noodzakelijke aanvragen het hoofd te kunnen bieden, besloot de welvaren officier de Rode Brug over te trekken om eens te zien of er daar iets van zijn gading te koop aangeboden werd. Het resultaat was o.a. dat hij een limonadefabrikantje ontdekte, dat tegen een voor deze omstandigheden vrij normaal prijsje wel wat flesjes gazeuse kon leveren. Maar als vergoeding voor de leveranties moest II—10 R.I. voor de aanvoer van water zorgen, moest per fles f 1.— statiegeld betaald worden en moest enkele malen per week een auto beschikbaar gesteld worden om koolzuur flessen op te halen. Toen de eigenaar van de fabriek weer aanstalten maakte om zijn mond open te doen en verdere eisen te stellen, kreeg onze luit een nieuwe naam en was, nadat hij snel de benen genomen had, *Vaarwel* Officier.

Ook onder andere namen weet men hem wel te vinden. Toen de

Centralist onlangs gevraagd werd. „Wilt U mij met *Wimpie* verbinden”, aarzelde hij geen moment en bracht onmiddellijk de juiste verbinding tot stand. Met al zijn bijnamen is Welfare een zeer belangrijk onderdeel van de Stafcompagnie, een onderdeel, waarvan het personeel van alle markten thuis moet zijn. Ondanks de vele moeilijkheden, waarmee zij te kampen heeft, houdt zij steeds het volgende voor ogen :

Welvaart, Welvaren of Vaarwel,

Toch vaart Welfare soms nog wel.

LT. WALTER BOER

Het bataljon in Holland.

HALLO, HALLO.....HIER IS DEN HAAG.

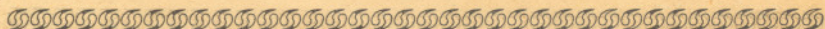
Het Vrouwenbataljon (Haagsche compagnie) van II—10 R.I. had de schare voor de eerste maal bijeengeroepen ; de schare van ouders, echtgenoten en verloofden en verdere familie van de mannen op Java.

Of de datum van de bijeenkomst historisch doelbewust gekozen was, weet ik niet, maar het was in ieder geval een historische datum : 3 October, Leidens ontzet.

Het commando, pardon, de leiding was in handen van Mevrouw Ooms, de echtgenote van den Bataljonscommandant. Dat was, evenals in Indië, waarborg, dat de zaak zou marcheren. De voorzitter(sters) hamer bleef onberoerd en prikte midden op de tafel uitsluitend als attribuut van gezag. De presidente kon in de gezellige bovenzaal van „Den Hout” aan de Bezuidenhoutseweg een groot aantal belangstellenden begroeten. Haar verontschuldiging, dat het wat lang geduurd had eer deze eerste bijeenkomst kon plaats vinden, was goed gemeend maar een beetje overbodig, nademaal bleek dat de dames in de afgelopen maanden ten aanzien van de goede zaak haar brood niet in ledigheid hadden gegeten.

Na een korte uiteenzetting van het werkprogram kregen we een sportverslag uit een dagblad van Soerabaja betreffende een voetbalontmoeting tussen II—10 R.I. en de Mariniers waarbij „de onzen” de zege uit het vuur sleepten en kampioen werden! Met minder kunnen de jongens van II—10 ook niet tevreden zijn!

Daarna werden verschillende zaken zeer huiselijk besproken.

Zowel aan de bestuurstafel als elders in de zaal vonden „conferenties” plaats, terwijl Indische kiekje van hand tot hand gingen. De postverbinding stond zeer bijzonder in de belangstelling.

Tegen half tien begonnen wij aan een experiment. Want dat was het. Het gehele gezelschap moest op een kiek, een reuze gedachte. Helaas was de zaal wat klein voor de stoet, waarbij bovendien kwam, dat de gladde vloer zich beter eigende voor een dans dan om de stelten van een fototoestel houvast te geven. Maar het kwam voor elkaar. Mevrouw Ooms vormde met een paar dames achteraan staande op stoelen, „het opsluitend gelid”. Wij zijn uiteraard allen zeer benieuwd naar het fotografisch resultaat. En Soerabaja natuurlijk ook!

Toen de schare wederom op haar basis, pardon op haar zitplaatsen was teruggekeerd, stond de thee gereed en dameshanden voerden koekjes aan. Een deelnemer bepeinsde : „Het is ons goed hier te zijn.....”

Vervolgens dient vermeld te worden de radio-actie.

Dank zij diverse goede gaven gaan er nog al wat toestellen naar Indië. Deze arriveren alle te Batavia. Maar nu schijnt zelfs in het tropische Oosten van toepassing te zijn het aan moederlandse guurheid ontleende spreekwoord : „Die het dichtst bij het vuur zit....enz. want Soerabaja rond 240 km. van Batavia, zucht staande op de uitkijktoren zoals geschreven staat in de roman „Blauwbaard” uit verre jeugdijaren : „Zuster Anna, ziet ge niets komen?”.....

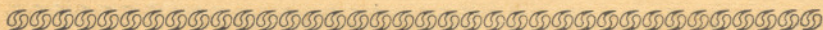
Er moet dus een eigen toestel komen voor Java's Oosthoek. De presidente deelde mede, dat er al een aanzienlijk bedrag bijeen is, dat echter dient aangevuld te worden. De schaal ging rond en kwam met f 24,50 terug.

Velen gaven zich op voor het lidmaatschap Band Nederland-Indië. Ten besluite werd voorgelezen een geestige brief uit Indië met het verhaal van een....en dat mogen jullie lekker niet weten.

JOS. A. VAN ZEGGELEN.

OPLOSSING VAN DE RAADSELS UIT KEI NO. 8.

1. Zoals reeds is opgemerkt, wordt de spanning in het touw groter dan het gewicht van de klimmende aap. De schijf is glad en het touw heeft geen gewicht, dus de spanning in beide delen van het touw is dezelfde. Op de aap werken nu de naar boven gerichte

spanning S van het touw en het naar beneden gerichte gewicht G van de aap. Daaraan gelijke krachten werken op het tegenwicht, dat dezelfde massa heeft als de aap. Bijgevolg gaan aap en tegenwicht met dezelfde versnelling, dus ook met dezelfde snelheid naar boven en blijven dus steeds onderling op dezelfde hoogte. Duidelijk zal dan ook zijn, dat de aap stijgt, maar over een stuk, dat de helft is van het stuk, waarover hij klimt.

2. Zo moeilijk als no 1 was, zo eenvoudig is no. 2. Noem het onbekende getal X en denk aan een getal, dat 1 groter is dan X. Dit laatste is dan deelbaar door 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3 en 2, m.a.w. het is het K.G.V. van deze getallen, dus $9 \times 8 \times 7 \times 5 = 2520$. Het gevraagde getal is dus 2519.

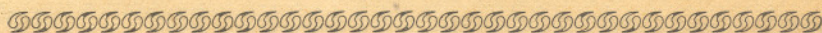
3. De slimme soldaat deed een witte bal in een vaas en de 49 overgebleven witte en 50 zwarte ballen in de 2e vaas. Zijn kans was daardoor iets minder dan 75%.

NIEUWE RAADSELS.

1. Overgietspuzzel.

Men heeft 3 maten van 8, 5 en 3 liter. De grootste maat is geheel met ijswater gevuld, de 2 andere maten zijn leeg. Door overgieten wil men bereiken, dat het ijswater in 2 gelijke delen verdeeld is (de kleinste maat is dan dus leeg). De maten vertonen geen verdeelstrepen, zodat men niets anders kan doen, dan water van de ene maat in de andere gieten, totdat de eerste helemaal leeg of de tweede helemaal vol is. Het overgieten geschiedt nauwkeurig, zonder morsen. Gevraagd wordt naar het kleinste aantal overgietingen, waarin het doel bereikt wordt.

2. Jansen gaat dagelijks van zijn werk in Soerabaia met de trein terug naar Malang en wordt aan het station daar afgehaald door zijn chauffeur, die hem met de auto naar huis brengt. Op zekeren dag is Jansen eerder klaar dan gewoonlijk, waardoor hij een vroegere trein pikt en een uur eerder in Malang aankomt dan gewoonlijk. Hij wandelt nu van het station naar huis en komt onderweg zijn chauffeur tegen. Deze stopt en brengt Jansen naar huis, waardoor deze 10 minuten eerder thuis is dan gewoonlijk. Hoelang heeft Jansen gelopen? (De tijd voor stoppen en instappen wordt verwaarloosd, terwijl ook wordt aangenomen, dat de chauffeur op hetzelfde ogenblik aan het station komt als de trein.)

3. Een directie bestaat uit 4 leden. Men komt overeen, dat de brandkast zoveel sloten (ieder met een andere sleutel) zal bezitten en dat ieder directielid zoveel sleutels zal krijgen, dat geen enkel 2-tal directieleden met hun gezamenlijke sleutels de kast kan openen, maar ieder 3-tal directieleden wel! Hoeveel sloten moet men minstens op de brandkast aanbrengen en hoeveel sleutels moet ieder directielid krijgen?

Drie Jubileumpuzzles met even zoveel prijzen !!

Majoor OOMS.

NOG IETS OVER II—10 R.I. IN HOLLAND.

Reunie te Amsterdam.

Op 28 October j.l. had in „Parkzicht” in Amsterdam een reunie plaats, waarvoor ouders en vrouwen en verloofden van in en om Amsterdam woonachtig zijnde mannen van II—10 R.I. waren uitgenodigd, aan welke uitnodiging door verreweg de meesten werd gevolg gegeven.

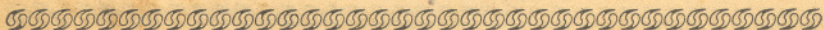
De bedoeling van dergelijke avonden zal duidelijk zijn ; er wordt opnieuw een contact gelegd tussen de leiding en het gehele Bataljon in Indië en het z.g. „thuisfront”.

Niet alle jongens schrijven veel, niet allen schrijven even duidelijk en uitgebreid over hun werk hier en het is daarom, dat een algemeen praatje over hoe het hier is en wat we hier uitstukken, voor velen zo buitengewoon plezierig is.

U weet niet, dames en heren, ouders, vrouwen, verloofden, hoe goed het ons hier in Indië doet, te weten dat er een club in Holland bestaat, die de volle interesse voor ons hier betoont ; we worden er door geruggesteund.

Daarnaast zullen door U ook vaak op- en aanmerkingen gemaakt willen worden, waarvan het soms zo moeilijk en tijdrovend is ze op papier te zetten en ze ons te zenden. Maak Uw wensen dan daar kenbaar en tracht daar Uw inlichtingen over onduidelijkheden te verkrijgen. Mocht het niet mogelijk zijn U direct een antwoord te geven, dan weet ik zeker, dat het kleine damesbestuurtje, dat gevormd is, in staat zal zijn de kanalen op te zoeken, waardoor het zijn doel bereikt.

Weest dus openhartig, dan wordt elke reunie een succes!

Nog steeds komen er particuliere telegrammen of brieven bij onze jongens, die het treurige feit vermelden, dat vader of moeder ernstig ziek is b.v. en dat overkomst dringend gewenst is.

Naast onnodig uitgegeven geld en tijdnood, boekt U daarbij een succes, dat „nihil” is. Ik neem daarom nog eens over dat deel van de order die hieromtrent is uitgegeven en verzoek hieraan de nodige bekendheid te willen geven. Overigens hoop ik, dat de toepassing van deze order achterwege kan blijven.

„Ter voorkoming van onnodige correspondentie bij het indienen „langs den hiërarchieken weg van verzoeken betreffende demobilisatie, overplaatsing en verlof naar Nederland, moet met de „volgende — door den Minister van Oorlog vastgestelde richtlijnen „— rekening gehouden worden.”

1. „**Overplaatsing naar een legeronderdeel in Nederland** kan slechts „worden verleend aan hen, die een gezin hebben met een of „meer **minderjarige** kinderen, wanneer deze alleen achter blijven „en de vader de wens te kennen geeft om de zorg voor deze „kinderen voorlopig op zich te nemen.”

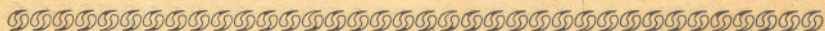
2. „**Verlof naar Nederland** kan worden verleend :

a. In het geval genoemd onder 1, teneinde de opvoeding van zijn kinderen te regelen tot het tijdstip van zijn terugkeer uit Indië na afloop van het dienstverband.

b. Indien in een gezin **zonder** kinderen of waar alleen **meerderjarige** kinderen zijn, de echtgenote komt te overlijden, teneinde orde op zaken te stellen. Duur van het verlof voor de gevallen genoemd onder a en b : 1 maand werkelijk in Nederland.

c. Bij ernstige ziekte van echtgenote of kinderen, waarbij naar oordeel van den Insp. Geneesk. Dienst Kon. Landmacht te Den Haag, de kans op dodelijken afloop binnen enkele maanden zeer groot is (bijv. kanker, tuberculose, enz.).

Indien een spoedig te verwachten sterven dit gewenst maakt, kan verlenging worden aangevraagd bij genoemden Insp. Geneesk. Dienst. Duur van verlof : 4 tot 6 weken ; reis naar Nederland per vliegtuig.

3. Bij operatie's, bevallingen, enz. van naaste familie-leden wordt in het algemeen geen verlof verleend.
4. Aangezien de omstandigheden, welke leiden tot het geven van verlof, in Nederland moeten worden beoordeeld, kan de verlof-aanvraag het beste door de familie aldaar geschieden en wel bij den Insp. Geneesk. Dienst der Kon. Landmacht, Nassau-plein 30 te 's-Gravenhage.
Eventueel kan de aanvraag echter ook telegrafisch van hieruit worden doorgegeven. De I.G.D.—K.L. dient den Minister daarop van advies.
5. Deze regeling betreft alleen het personeel van de Koninklijke Landmacht.

Het jarig bataljon.

De ouders, zussen en
broers van Soldaat 1e kl.

JAN VAN HET HOOFT

wensen hem op 30 Nov. 1946 ter
gelegenheid van zijn 24sten verjaardag
nog vele gelukkige jaren toe.

Den Haag
10 Nov. 1946

Sergt. J. MES

wenst zijn Ouders van
harte geluk met hun
Zilveren Huwelijksjubileum

De sold. J.A. Brandhof

Feliciteert langs deze weg
zijn meisje Annie met haar
verjaardag op 4 Dec. 1946

Korp. H.C.K. Santbulte

O.S.C. Bandoeng
neemt langs deze weg
afcheid van II-10 R.I.